

O căsătorie nepotrivită

O căsătorie nepotrivită

(Scrisoare de la o prietenă către o credincioasă aflată în pragul încheierii unei căsătorii cu un necredincios)

„Dar, dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el (pentru om), unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu se îndură de el și zice îngerului: «Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă!» " (Iov 33.23-24).

21 august 1830

Iubita mea soră,

Am primit scrisoarea ta ieri seară și nu vreau să întârzi nici o zi în a-ți răspunde, pentru că m-am gândit mult la împrejurarea în care te găsești.

Poziția ta este una dintre cele căreia i se pot aplica aceste cuvinte: „Plângeți cu cei ce plâng". Nu împărtășesc modul tău de gândire în acest caz.

Știu ce înseamnă să renunți la cineva mult iubit, dar cunosc și pacea care urmează acestui sacrificiu, când inima sfâșiata este în sfârșit în stare să se supună, abandonându-se în brațele iubirii eterne, zicând: „Fii chezașul meu!"

Oricât de dureroasă ar fi lipsa aceasta, ea este scurtă și ușoară în comparație cu ceea ce ar fi dacă lucrul s-ar înfăptui.

Sau te-ai gândi să-L urmezi pe Hristos căutând să mai plăci lumii? Ai aștepta un adevărat suport de la un om care nu are Duhul lui Hristos?

Nu-ți este plăcut, dar vorbesc de domnul M., care și-a întemeiat mari speranțe pe unirea cu tine, de un necredincios - pentru că el nu este acum credincios - deci nu poți deloc să contezi pe aparenta sa neliniște, în legătură cu „singurul lucru necesar".

Trebuie să știm că există o ură înrădăcinată în inima omului nenăscut din nou; cu toate că de la distanță admiră religia lui Hristos, lui nu poate totuși să-i placă să fie în contact cu aceasta în toate amănuntele vieții sale; el nu poate suporta ca acesta să fie subiectul conversațiilor și țelul oricărui gând, al oricărui cuvânt și al oricărei fapte. Nu numai din experiență spun aceste lucruri, ci și din Cuvântul lui Dumnezeu; și tot ceea ce văd, draga mea prietenă, îmi întărește convingerea că nu se poate face deloc caz de convertiri făcute prin iubire firească.

Eu nu spun că la dl. M. este vorba de ipocrizie, dar spun că iubirea lui afectivă înșală complet. Când greutăți inegale vor fi puse în balanța afecțiunilor, un taler va urca în aceeași proporție în care va coborî celălalt.

Ai putea tu să fii fericită, să te bucuri de promisiunile gloriei lui Hristos gândindu-te că acela care îți este mai drag decât propriul tău suflet nu are nici o parte la aceste promisiuni, că este fără Dumnezeu și deci fără speranță în lume? Nu ar fi bucuria ta motivul celei mai mari dureri pentru tine?

Este acest tablou prea încărcat? Vai, nu!

De câte ori adesea femeia credincioasă nu a suportat persecuții, o diminuare treptată a afecțiunii, un conflict continuu între datoriile spirituale și cele temporare, privarea de toate mijloacele de har, până când, în sfârșit, obligată să se supună voinței aceluia de la care se aștepta la înțelegere, vede slăbindu-i-se toate legăturile, dând intrare în viața ei unui potop de nenorociri...

Din partea unui vrăjmaș ai putea să suporti orice, dar ce rupere de inimă dacă totul vine din partea soțului tău, a ghidului tău, a prietenului tău cei mai intim, a aceluia de la care te-ai așteptat să primești sfaturi bune și cu care sperai să poți merge împreună la casa lui Dumnezeu!

Ai vrea să-l înșeli pe dl M. și să-i răstorni fericirea? Poate că-mi vei răspunde: «Oh! Dacă l-ai cunoaște pe M., n-ai vorbi așa, el nu poate înșela, e așa de sincer...».

Eu cred și nu gândesc deloc că este ipocrit. Din cele ce am auzit vorbindu-se de el, îl consider amabil și chiar foarte pregătit. Dar, dacă tu ai așteptat consimțământul tatălui tău pământesc, de ce nu l-ai așteptat și pe cel al Tatălui Ceresc? De ce n-ai așteptat ca bunele intenții și dispoziții ale lui M. să sfârșească prin întoarcerea sa la Dumnezeu și ca dorința sa după adevăr să-l ducă la credință? - pentru că ești sigură că el este în atenția lui Dumnezeu ca să-l aducă la El, și aceasta prin intermediul tău.

Dar, draga mea, unde este acum judecata ta? Ai fost condusă de sfatul lui Dumnezeu?

Nu-ți amintești a cui este opera oricărei convertiri? Îți cere Dumnezeu să faci răul, ca să poată El să facă bine?

Dacă te-ai fi căsătorit cu M. înainte de a-L cunoaște pe Domnul, ai fi putut spera ca rugăciunile tale în favoarea lui să fie ascultate. Dar acum, când ochii tăi sunt deschiși, nu ar însemna că acționezi pe baza unei presupuneri foarte vinovate, unindu-te cu el în speranța că, deoarece tu nu te-ai conformat voii lui Dumnezeu, Dumnezeu Se va conforma voinței tale?

Ai putea spune: „Dar Domnul nu mi-a interzis".

Am cercetat din nou 1 Corinteni 7 și persist în gândul că este pozitiv asupra acestui punct. Adu-ți aminte că nu este nici o stare intermediară între credință și necredință. Citește Romani 8 și vei vedea că cei ce sunt firești nu umblă după îndemnul Duhului, după cum cei ce sunt spirituali nu mai umblă după îndemnul firii.

Deci, dacă nu se văd în viața lui M. semnele scripturistice care îi caracterizează pe cei ce umblă după îndemnul Duhului și cărora le aparțin în mod exclusiv promisiunile Domnului, atunci el este un om firesc și trebuie să fie considerat de cei credincioși ca fiind încă în necredință.

Numără de câte ori israeliții sunt îndemnați să nu se amestece cu națiunile, de teamă să nu învețe obiceiurile lor rele și de câte ori au fost ei pedepsiți pentru acest păcat.

Ai fi tu mai puțin vinovată decât ei dacă ți-ai lua drept ghid, sfătuitor, prieten, depozitar al gândurilor tale, al bucuriilor și întristărilor din viață, pe un om care nu-L cunoaște pe Dumnezeu și pe care te-ai angaja să-l ascuți? Crede-mă, un astfel de om nu s-ar lăsa învățat de soția sa.

Nu este oare poporul lui Dumnezeu considerat în toată Biblia ca un popor deosebit și separat de lume? De asemeni, care a fost efectul căsătoriilor pe care le-au încheiat cu necredincioșii? Citește cărțile Ezra și Neemia.

Solomon, în toată înțelepciunea sa, a putut el să-și aducă nevestele pe calea cea bună? Nu s-a întâmplat tocmai contrariul, fiind el însuși condus de ele să facă răul? Natura omenească nu s-a schimbat de atunci!

De ce spune David atât de des că nu vrea nici să cunoască și nici să aibă în casa sa dintre aceia care nu aparțin Domnului? De ce îi privește el ca pe niște vrăjmași? De ce declară el că nu vrea să se întovărășească decât cu aceia care se tem de Dumnezeu? Lumina și întunericul se potrivesc astăzi mai bine decât altădată? De ce apostolul Pavel ne sfătuiește să nu ne căsătorim decât „în Domnul”? Domnul este Cel care a stabilit poziția ta actuală și El poate să fie glorificat în tine, pe care te-a răscumpărat cu un preț. Tot El este Cel care-ți interzice unirea proiectată de tine.

Nu am nici o speranță că vei lua ceva în considerare din tot ce îți spun și chiar mă tem că tot ceea ce îți scriu aici va fi citit într-o zi de M. Dar nu am spus nimic împotriva lui, în afară de faptul că el nu este în prezent un copil al lui Dumnezeu, ceea ce tu singură recunoști. Eu nu contest că într-o zi el poate să devină o lumină strălucitoare. Dar, fie că aceasta se va întâmpla sau nu, eu nu persist decât în convingerea că ai lucra cu cea mai mare îndrăzneală dacă te vei căsători cu el, așa cum este acum. Îmi scrii că el este întristat.

Când am văzut că este inutil să-ți răspund, m-am rugat deseori pentru tine; dar raționamentul tău în această privință este ciudat: tu ești hotărâtă să mergi în foc, apoi îmi ceri să mă rog ca să nu arzi. Ce ai spune despre mine dacă m-aș risipi în lume și apoi să-ți cer să te rogi ca să nu fiu dusă în ispită? Știi că Domnul a spus: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele” și oricât ar fi de greu pentru fire, mai bine să tăiem o mână sau să scoatem un ochi, decât să ardem, și tocmai la aceasta suntem chemați. Aceia care nu sunt gata să abandoneze tot ce au pentru „a-și lua crucea și a-L urma” nu sunt demni de El.

Ce teribilă încercare a fost pentru Avraam să-l sacrifice pe fiul său Isaac! Ar fi arătat el dragoste pentru Dumnezeu dacă ar fi zis: „Eu nu pot să fac lucrul acesta, dar mă voi resemna dacă Dumnezeu Însuși mi-l ia”? Dovada credinței tale trebuie să fie mai prețioasă decât aurul pe care îl încerci în foc; și, ca să arăți supunere în fața voii lui Dumnezeu, trebuie să-ți abandonezi idolul. Dacă îmi vei spune că ți-ai dat consimțământul, eu nu pot să consider aceasta decât ca o capcană lumească. Ai făcut o promisiune pe care nu aveai dreptul să o faci. Domnul Isus spune: „Dă-Mi inima ta”. Domnul M. de asemenea spune: „Dă-mi inima ta”. Domnul Hristos spune: «chiar dacă-Mi dai timpul tău, talentele tale, toate lucrurile tale, acestea nu sunt nimic fără inima ta!» Domnul M. spune același lucru. Și tu răspunzi: „Vreau să v-o dau la amândoi”. O, adu-ți aminte, te rog, de Acela care a spus: „Pot doi oameni să meargă împreună dacă nu sunt învoiți? Alegeți cui vreți să slujiți!”

Poți să răspunzi prin comportarea ta: «Doamne, Tu cunoști toate lucrurile, știi că Te iubesc». O, ce bine a cunoscut El ce suntem!

Este atât de plăcut să iubești și să fii iubit! Și, pentru că suntem ai lui Hristos, să bem împreună din sursa dragostei eterne până când vom intra în acest ocean de dragoste fără fund și fără maluri și când Dumnezeu Însuși ne va arăta pe harta timpului linia dragostei pe care a trasat-o fiecăruia din pașii noștri în traversarea acestei sumbre și oribile pustii. Ne vom mira atunci că am putut ezita în fața unui cuvânt atât de solemn: „El, care, în adevăr, n-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8.32).

Eu sunt draga mea, ca întotdeauna, sincera și devotata ta prietenă - T. A. P.

(Această scrisoare a fost expediată acum aproape 180 de ani, dar cuvintele ei răsună cu putere și în zilele noastre).

(extras din Le Mess. Ev., 1932)

clickbible.org